

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 22/2014
22.01.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Веска Крстајића и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Г.Д., због кривичног дела изазивање националне, расне и верске мржње и нетрпељивости из члана 317. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.Д., адвоката З.Ђ., поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 број 1178/13 од 09.09.2013. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП-а, дана 22.01.2014. године, већином гласова је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.Д., поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 број 1178/13 од 09.09.2013. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ужицу К. број 68/12 од 27.12.2012. године, окривљени Г.Д. оглашен је кривим због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и осуђен на новчану казну у одређеном износу од 40.000,00 динара, те је обавезан да исту плати у року од 15 дана по правноснажности пресуде, с тим што је одређено да ће суд ову казну ако је окривљени не плати у наведеном року, заменити казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора. Окривљени је обавезан да суду на име паушалног износа плати 5.000,00 динара и трошкове кривичног поступка оштећеном М.П. у износу од 126.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом извршења, а оштећени је упућен на парницу ради остваривања имовинско-правног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 број 1178/13 од 09.09.2013. године делимичним уважањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Ужицу преиначена је првостепена пресуда тако што је окривљени оглашен кривим за кривично дело изазивање националне, расне и верске мржње и нетрпељивости из члана 317. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци. На основу члана 197. став 1. ЗКП-а окривљени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка тако што ће платити суду на име паушала износ од 10.000,00

динара и на име унапред исплаћених трошкова из буџета износ од 6.000,00 динара као и да оштећеном М.П. плати износ од 114.750,00 динара. Оштећени је на основу члана 206. ЗКП-а ради остваривања имовинско-правног захтева упућен на парнични поступак. У преосталом делу жалба Вишег јавног тужиоца и у целини жалба браниоца окривљеног изјављене против првостепене пресуде су одбијене као неосноване.

Против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 број 1178/13 од 09.09.2013. године бранилац окривљеног Г.Д., адв. З.Ђ. благовремено је поднео захтев за заштиту законитости због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7. ЗКП-а и члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП-а и због повреде кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 2. ЗКП-а, са предлогом да Врховни касациони суд укине другостепену пресуду и списе предмета врати Апелационом суду у Крагујевцу на поновно одлучивање или да исту пресуду преиначи у погледу правне квалификације дела тако што ће окривљеног огласити кривим за кривично дело из члана 170. став 1. КЗ-а, као и у делу одлуке о казни. Бранилац је предложио да Врховни касациони суд поступи у складу са одредбом члана 488. став 2. и позове браниоца и тужиоца на седницу већа и да на основу члана 488. став 3. одреди да се извршење правноснажне одлуке одложи.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу у смислу члана 488. став 1. ЗКП и сматрајући да присуство јавног тужиоца и браниоца окривљеног не би било од значаја за доношење одлуке, није прихватио предлог браниоца окривљеног Г.Д., адвоката З.Ђ., да у смислу члана 488. став 2. ЗКП буде обавештен о седници већа.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а, на којој је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је уз примену члана 604. ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72 од 28.09.2011. године), оценио наводе у захтеву и нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Имајући у виду да је побијана пресуда донета пре 01.10.2013. године, дакле пре почетка примене новог ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72 од 28.09.2011. године), Врховни касациони суд је у смислу члана 604. став 1. ЗКП-а испитао постојање истакнутих битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 5. и тачка 8. ЗКП-а и повреде кривичног закона из члана 369. тачка 3. ЗКП-а, налазећи да су изнети наводи браниоца окривљеног, неосновани.

Бранилац окривљеног, Г.Д., адвокат З.Ђ. у захтеву за заштиту законитости наводи да је другостепена пресуда донета уз учињену битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 8. ЗКП-а истичући да је другостепени суд прекорачио оптужбу тиме што је окривљеног осудио да је предметно кривично дело извршио са тежим обликом виности у односу на онај за који је био оптужен, имајући у виду да је окривљеном оптужницом Вишег јавног тужиоца у Ужицу Кт број 66/11 било стављено на терет да је кривично дело из члана 317. став 2. у вези става 1. КЗ-а извршио са евентуалним умишљајем као обликом виности, а да га је Апелациони суд у Крагујевцу пресудом Кж1 број

1178/13 од 09.09.2013. године огласио кривим због извршења кривичног дела изазивање националне, расне и верске мржње и нетрпељивости из члана 317. став 1. КЗ-а извршеног са директним умишљајем, услед чега је, према ставу браниоца, нарушен идентитет између оптужбе и пресуде.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Одредбом члана 351. став 1. ЗКП-а прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржан у поднесеној, односно на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

С`тим у вези, Врховни касациони суд налази да повреде објективног идентитета између оптужбе и пресуде нема ако суд заснива пресуду на чињеничном стању утврђеном на главном претресу које креће у границама чињеничног стања описаног у оптужници, али је оно повољније за окривљеног, под условом да се у основи ради о истом догађају.

У конкретном случају, Апелациони суд је прилагодио изреку другостепене пресуде чињеничном стању које произлази из изведених доказа, при чему није измењена суштина чињеничног описа радње оптужења, тако да није повређен објективни идентитет између оптужбе и пресуде.

По налажењу овога суда, тиме што је суд окривљеног огласио кривим за извршење основног облика предметног кривичног дела из члана 317. став 1. КЗ али са тежим обликом виности - директним умишљајем, од оног који је дат у оптужници да се ради о квалификованом облику наведеног кривичног дела из члана 317. став 2 у вези става 1 КЗ са евентуалним умишљајем, идентитет између оптужбе и пресуде није повређен, с`обзиром на то да је окривљени оглашен кривим за лакше кривично дело и по квалификацији и по запређеној казни од оног које му је оптужбом било стављено на терет.

С`тим у вези, Врховни касациони суд налази да облик умишљаја са којим је кривично дело учињено може имати утицаја на одмеравање казне учиниоцу, али је суд приликом одлучивања о врсти и мери казне везан границама прописаним законом за то кривично дело, а у конкретном случају је за кривично дело за које је окривљени оглашен кривим запређена блажа казна у односу на дело за које је окривљени био оптужен, па су неосновани наводи захтева браниоца окривљеног да је навођењем већег степена умишљаја у односу на онај за који је оптужен, окривљени доведен у неповољнији кривично-процесни положај.

Бранилац окривљеног побија другостепену пресуду и због повреде кривичног закона из члана 369. тачка 3. ЗКП-а учињене на штету окривљеног, указивањем да код окривљеног у време предузимања инкриминисаних радњи није постојала свест да радњама које предузима према оштећеном изазива или може изазвати националну нетрпељивост, да изведени докази указују да критични догађај није имао никаквих последица на међунационалне односе на територији П., а да се противправно понашање окривљеног огледа у томе што је вређао

оштећеног за које кривично дело и треба да одговара, којим наводима се, по налажењу овога суда суштински оспорава побијана пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, што није разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, у смислу члана 485. став 4. ЗКП-а.

Навод браниоца окривљеног да је побијаном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 5. ЗКП-а такође није прихваћен, јер у образложењу захтева овај навод није јасно опредељен, односно у захтеву није указано у чему се састоји наведена битна повреда одредаба кривичног поступка.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, поступајући на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и применом члана 491. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Весна Веселиновић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Јанко Лазаревић, с.р.**